

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: B. Z. , nar. X, státní příslušnost X, hlášen na adrese X, zast. zmocněným P. K.C., X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, odbor azylové a migrační politiky, pošt. příhr. 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.10.2013 č.j. OAM-90/LE-BE03-HA08-2010,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 7.10.2013 č.j. OAM-90/LE-BE03-HA08-2010, kterým bylo rozhodnuto tak, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neuděluje.

Žalobce v žalobě namítal nedostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož dle názoru žalobce není zřejmé, z jakých podkladů při zamítavém rozhodnutí vycházel.

Žalobce poukázal na to, že politická situace v zemi jeho původu za posledních deset let nebyla v žádném ohledu stabilní. Dle názoru žalobce nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nebyl zjištěn v rozsahu, který je nezbytný pro požadavky stanovené v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Žalobce se domnívá, že správní orgán při svém rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nezjistil přesně a úplně skutečný stav a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Přijaté rozhodnutí není přesvědčivé. Porušil tak dle žalobce ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu.

Žalobce citoval jednotlivá ustanovení správního řádu, která žalovaný dle jeho názoru porušil. Žalobce také odkázal na skutečnosti, které uvedl při pohovoru do protokolu, a to, že nemohl ve vlasti chodit do školy z důvodu probíhající kulturní revoluce, neboť školy byly zavřeny a jeho rodiče byli pronásledováni. Žalobcův otec byl celou dobu pronásledován, neboť byl obviňován z boje za nezávislost Tibetu.

V žalobě žalobce dále ještě uvedl, že nelze žalobci nevydat povolení k trvalému pobytu, pokud v případech intenzivnějšího porušení zákona bylo povolení k trvalému pobytu přiznáno. Odkázal přitom také na stanovisko rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (NSS) publikované pod č.j. Sjs 906/2006, v němž bylo judikováno „*absolutní či neomezené správní uvážení v moderním státě neexistuje, každé správní uvážení má své meze vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.*“ Žalobce také odkázal na rozsudek NSS č.j. 4 As 75/2006-52 ze dne 28.2.2007, z něhož citoval, a které se týká posouzení rozhodování věci v obdobných věcech a zákazu libovůle. Žalobce za této situace také uvedl, že se žalovaný správní orgán měl zabývat i otázkou možnosti udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Žalobce se domnívá, že jeho osobní situace v zemi původu tak, jak ji popsal, je důvodem pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalobce se také domnívá, že důvody, které ho vedly k opuštění vlasti, jsou dostačující pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a popřel oprávněnost námitek tam uvedených. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Poukázal na to, že byl zjištěn skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena. S ohledem na značné rozpory v jeho výpovědích nepůsobí jím uváděné důvody opuštění země původu věrohodně, navíc o udělení mezinárodní ochrany požádal účelově až po sedmi letech po příjezdu do ČR, kdy mu hrozilo správní vyhoštění. Žalovaný rovněž posoudil, zda u žalobce existují důvody pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, avšak neshledal opodstatněnost pro jeho udělení. Žalovaný uvedl, že většina námitek obsažených v žalobě je uváděna pouze obecně s odkazem na jednotlivé paragrafy správního řádu. Žalobce v průběhu výpovědi k dotazům, proč opustil svou vlast, uvedl, že neví a Tibet není svobodný. Často na položené otázky odpovídal vyhýbavě slovem „nevím“. Zmínil se o obtížích v době „velké kulturní revoluce“, že nemohl chodit do školy, avšak od tohoto období je již značný časový odstup (1966-1969 za vlády Mao Cetunga s vlivem do roku 1976). Stejně tak značný časový odstup je od potíží jeho otce v souvislosti s událostmi v Tibetu (1959). Dle názoru žalovaného žalobce nebyl v průběhu správního řízení zkrácen na svých právech a nesplnil podmínky pro udělení určité formy mezinárodní ochrany. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl, popř. ji odmítl pro nedostatek skutkových důvodů.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal podle ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili oba účastníci souhlas podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Soud při posouzení věci vycházel z obsahu správního spisu. Zjistil, že žalobce požádal dne 8.4.2010 o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Je státním příslušníkem Čínské lidové republiky, čínské národnosti a vyznává buddhismus. Nikdy nebyl členem politické strany nebo hnutí. Nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Je bez vzdělání a svobodný. Neví, jakým způsobem svou vlast opustil a přes které státy do ČR cestoval. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že žádá z toho důvodu, že není Tibet svobodný. Jeho zdravotní stav je dobrý. Za svého pobytu nenavázal spojení se zastupitelským úřadem své vlasti.

V průběhu správního řízení doložil svou totožnost a státní příslušnost cestovním – dokladem platným do 6.3.2017. Žalobce změnil svou totožnost z původní jím uváděné Z. B. D., nar. X, na Z. B., nar. X, v obou případech státní příslušnost Čína. Uvedl, že svou vlast opustil asi v roce 2003, je státním občanem Číny pocházejícím z autonomní oblasti Tibet. Uvedl, že z vlasti odcestoval kvůli věcem svého otce. K dotazu na konkrétní důvody uvedl, že v roce 1959 byly v Tibetu potíže. Tyto věci ví z vyprávění matky, neboť nebyl ještě na světě. Jeho otec byl v roce 1959 obviněn z účasti na hnutí za nezávislý Tibet. Byl vězněn a v roce 1978 se odstěhoval do města Vu Han. Žalobce navštěvoval školu pouze jeden rok. Stále pociťoval útlak kvůli svému částečnému tibetskému původu (otec byl tibetského původu). Žalobce uváděl, že i po smrti otce, kdy žili ve Vu Han, pociťoval útlak kvůli svému částečnému tibetskému původu. Byl často zadržován, vyslýchán a bit. Toto se dělo i jeho matce. Jeho matka toto zacházení nevydržela a následně poté zemřela.

Ve výpovědi žalobce jsou rozpory, pokud jde o skutečnosti, které se týkají jeho otce i matky, popř. toho, že byla jeho matka poslána zpět do Tibetu. K dotazu, kde byl v tu dobu on, uváděl pak, že také byl vrácen do Tibetu, později zase uváděl, že do Tibetu již nedojel a odjela tam jenom jeho matka, která po návratu po roce zemřela. On se živil roznášením jídla a pak vařil u jednoho stánku. Neví, kdo jeho otce zabil, stalo se to v době kulturní revoluce. Uváděl, že jeho otec byl označen za kontrarevolucionáře a to se vztahuje pak na celou rodinu.

Ze správního spisu také soud zjistil, že žalobce při výpovědi do protokolu za účasti tlumočnice z čínského jazyka začal tvrdit, že nerozumí čínsky, žádal tlumočnicka do tibetského jazyka. Následně poté, co bylo řečeno, že bude dán návrh na jeho návrat do Číny, opět začal mluvit čínsky. Tlumočnice uvedla, že žalobcova čínština je čínština čistá pekingská. Žalobce s tímto tvrzením nesouhlasil. Uváděl, že žil ve městě Vu Han a v Pekingu byl pouze týden před odjezdem do zahraničí. Pokud tvrdil, že je tibetské národnosti, uvedl, že to uvedl rovněž z obavy, že bude v Číně vězněn, a kromě toho v Tibetu žil. Upřesnil pak také, že jeho rodiče byli čínské národnosti.

V průběhu správního řízení nakonec žalobce setrval na svém tvrzení, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal z obavy z návratu do Číny, kde by mohl být uvězněn pro aktivity svého otce, který se angažoval v roce 1959 v hnutí za nezávislost Tibetu.

Obsahem správního spisu jsou dále podklady týkající se informací o zemi žalobcova původu.

Žalovaný pak posuzoval, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle jednotlivých ustanovení zákona o azylu.

Pokud jde o ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, podle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, žalovaný vyhodnotil žalobcovu výpověď a žalobcovo tvrzení o pronásledování pro aktivity jeho otce, nepřiznal jim žádnou důkazní hodnotu. Vycházel také z nevěrohodnosti žalobce, kdy ten vystupoval pod falešnou totožností. Rovněž tak žalobce byl přistižen při lživých výpovědích, kdy uváděl např., že je svobodný a přitom je dlouhodobě ženatý. Rovněž uváděl národnost rodičů tibetskou, což se nezakládá na pravdě. K nedůvěryhodnosti jeho tvrzení lze dospět i s ohledem na to, že do ČR přicestoval v roce 2003 a až v roce 2010 požádal o udělení mezinárodní ochrany, a to v souvislosti s tím, že mu bylo uděleno správní vyhoštění.

Soud v této věci souhlasně s žalovaným odkazuje na judikát NSS sp. zn. 3 Azs 119/2004 ze dne 13.1.2005, v němž se uvádí, že *„jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Zkoumání příčin, proč žadatel nepožádal o azyl bezprostředně po svém příjezdu do země, je tak vždy na místě a společně s vyhodnocením jiných tvrzení žadatele je součástí zjišťování skutečného stavu věci.“*

Soud neshledal v posouzení žalobcovy žádosti podle § 12 písm. a) zákona o azylu pochybení. Je nepochybné, že žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod.

Pokud jde o posouzení žalobcovy žádosti podle § 12 písm. b) zákona o azylu, podle kterého se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště, soud rovněž přisvědčil žalovanému v tom, že v případě žalobce nebyly důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení shledány. Soud souhlasí se stanoviskem žalovaného, že žalobce se pokouší cestou žádosti o udělení mezinárodní ochrany o legalizaci svého pobytu na území ČR.

Z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že žije v ČR u své dcery, která má rodinu. Důvodem pro udělení azylu není skutečnost, že jeden z manželů má na území ČR povolen pobyt. Pokud by žalobce chtěl zůstat s rodinou dcery, měl by svůj pobytový režim na území ČR upravit podle jiného zákona než podle zákona o azylu.

V případě žalobce nebyl zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, podle kterého se v případě hodném zvláštního zřetele udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12. Žalovaný v odůvodnění citoval jednotlivá ustanovení § 13, v nichž je uvedeno, za jakých podmínek lze azyl podle tohoto ustanovení udělit, a konstatoval, že v případě žalobce nejsou splněny důvody pro udělení azylu podle tohoto ustanovení.

Žalobce ani v žalobě nenamítal, že by splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle tohoto ustanovení.

Žalovaný se zabýval rovněž otázkou, zda v případě žalobce lze udělit podle § 14 zákona o azylu mezinárodní ochranu z humanitárních důvodů. Zkoumal, zda jde o případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti se zabýval žalobcovou rodinnou, sociální a ekonomickou situací. Přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Tyto skutečnosti pak vyhodnotil, konstatoval, že žalobce je aktivní osobou, občasně brigádně pracující. Pokud jde o žalobcovu rodinu a soužití s dcerou v její rodině, poukázal žalovaný znovu na to, že žalobcův pobyt by bylo možné efektivněji řešit podle zákona o pobytu cizinců. Skutečnosti, které o žalobci zjistil, pak vyhodnotil se závěrem, že v případě žalobce nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení azylu z humanitárních důvodů.

Soud při posouzení žalobcovy námítky týkající se neudělení azylu z důvodů humanitárních konstatuje, že žalovaný při posuzování této možnosti nepřekročil meze správního uvážení. Hodnotil všechny možné aspekty žalobcova života na území ČR a závěr, k němuž došel, nevybočuje z mezí správního uvážení. Soud poukazuje i na to, že pro udělení azylu z humanitárních důvodů není právní nárok. Žalobce ani v podané žalobě neuvedl jiné skutečnosti, než uváděl v podané žádosti, a soud věc vyhodnotil tak, že správní orgán postupoval při hodnocení žalobcem uváděných skutečností správně a správně uvážil, že v případě žalobce není dán žádný důvod hodný zvláštního zřetele, aby bylo možno zvážit udělení humanitárního azylu.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný rovněž zabýval otázkou posouzení, zda v případě žalobce nejsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 zákona o azylu. Vycházel přitom jak z žalobcovy výpovědi, tak z podkladů, které shromáždil o zemi žalobcova původu. Vyloučil, že by v případě návratu žalobce do země původu mu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu, kdy se za vážnou újmu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Soud v tomto zhodnocení neshledal pochybení s ohledem na žalobcovo tvrzení a vyhodnocení žalobcovy výpovědi učiněné v průběhu správního řízení. Žalovaný v této souvislosti vyhodnotil i tu skutečnost, že žalobce na území ČR má dospělou dceru a její rodinu, která má udělený trvalý pobyt. Konstatoval, že samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. Bylo odkázáno v této souvislosti na stanovisko NSS uvedené např. v rozhodnutí sp. zn. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, sp. zn. 9 Azs 3/2010 ze dne 21.4.2010 a další, podle kterých rodinné vazby cizince v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Pokud žadatel chtěl na území ČR realizovat opravdu vážně rodinný život, měl si k jeho zajištění vytvořit i odpovídající legální podmínky.

Nebyly rovněž shledány podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b odst. 1 zákona o azylu, podle kterého se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany. V případě žalobce tato situace nenastala, neboť jeho rodinní příslušníci mají povolen trvalý pobyt a nejsou tedy poživatelé doplňkové ochrany. Nepřichází proto do úvahy použití tohoto ustanovení.

Soud dává za pravdu žalovanému v tom, že podaná žaloba trpí nedostatkem skutkových důvodů. Žalobce odkazoval zejména na jednotlivá ustanovení správního řádu, která jsou dle jeho názoru postupem žalovaného porušena.

Soud při posuzování žaloby dospěl k závěru, že žalobce nedoložil konkrétními odkazy svá tvrzení o porušení jím uváděných ustanovení správního řádu a zákona o azylu. Soud neshledal, že by k porušení uvedených ustanovení došlo. Ze správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný náležitě odůvodnil výrok, uvedl, z jakých podkladů vycházel i jakými úvahami se při rozhodování řídil. Provedl hodnocení zjištěných skutečností a výklad právních předpisů. Soud proto nemohl přisvědčit žalobci v jeho tvrzení, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Pokud žalobce namítal to, že bylo rozhodováno v případě žalobce jinak než ve věcech obdobných, nedoložil, o jaké skutečnosti toto své tvrzení opírá. Z žalobcova tvrzení je zřejmé, že v souvislosti s touto námitkou zmiňoval povolení k trvalému pobytu. Soud poukazuje na to, že žalobou napadené rozhodnutí není rozhodnutím o povolení k trvalému pobytu, ale rozhodnutí ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud tedy žalobce odkazoval na stanoviska NSS vydaná v souvislosti s rozhodováním o povolení k trvalému pobytu, je tento odkaz nedůvodný, protože se netýká řízení ve věci žádosti o azyl.

Soud neshledal v postupu žalovaného pochybení, dospěl k závěru, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v § 3 a § 2 správního řádu. Byl zjištěn spolehlivě stav věci a přijaté rozhodnutí bylo přesvědčivě odůvodněno.

Podaná žaloba, byť byla velmi kusá, obsahovala žalobní námitky ve vztahu k posouzení žalobcovy žádosti podle § 12 a § 14 zákon o azylu. Soud se těmito námitkami zabýval, jak bylo již shora uvedeno, a neshledal je důvodnými.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku l z e podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 30. dubna 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně